

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **MARIS s.r.o.**
sídlem Odborů 10/289, 120 00 Praha
zastoupená Mgr. Pavlem Chaloupkem, advokátem
sídlem Karlovo náměstí 292/14, 120 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2022, č. j. 149523/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2022, č. j. 149523/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Chaloupka, advokáta.

Odůvodnění:

Průběh stavebního řízení

1. Dne 20. 12. 2021 podala žalobkyně žádost o změnu stavby před jejím dokončením podle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ze žádosti vyplývá, že dne 7. 9. 2005 bylo vydáno stavební povolení, načež následovaly tři změny stavby před dokončením; toto měla být v pořadí čtvrtá, přičemž mělo jít o vestavbu dvou bytů do podkroví předmětného bytového domu.
2. Usnesením ze dne 18. 1. 2022 Městský úřad Týnec nad Sázavou (dále „stavební úřad“) žalobkyni vyzval, aby žádost doplnila o sedm příloh, včetně situačního výkresu s vyznačenými potřebnými parkovacími stáními a případně souhlas vlastníka pozemku, na kterém se budou parkovací stání nacházet.
3. Dne 26. 4. 2022 žalobkyně doplnila dokumentaci, zahrnující mj. situační výkres parkování. Součástí dokumentace bylo nesouhlasné vyjádření Rady města X se stavbou, protože žalobkyně sice vymezila dvě parkovací místa pro dva nové byty na zahradě u domu, ale nebylo dořešeno parkování pro celý dům. V domě má být celkem 8 bytových jednotek, u budovy jsou ale jen 4 parkovací místa. Z přiloženého zápisu z jednání dne 5. 4. 2022 plyne, že žalobkyně nesouhlasí, že by měla povinnost zřizovat parkovací stání pro celý dům, když 6 bytů je v domě již od roku 1899.
4. Usnesením ze dne 25. 5. 2022, č. j. TnS-2021/5332-7 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, za použití § 118 odst. 3 a § 111 odst. 3 stavebního zákona řízení o změně stavby před dokončením zastavil. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně k jeho výzvě doložila situační výkres se dvěma zakreslenými parkovacími stáními, dvěma povinnými parkovacími stáními pro vestavbu bytů a doplnění výpočtu parkovacích stání, z něhož plyne, že je třeba realizovat pouze jedno odstavné stání. S tímto výpočtem se stavební úřad neztotožnil. Podle jeho názoru je v případě půdní vestavby mezonetových bytů třeba posuzovat stavbu bytového domu jako celek a parkování je třeba řešit komplexně pro celou stavbu. Realizaci půdní vestavby by se ještě více zhoršila již tak špatná možnost parkování v celé lokalitě, protože dům bude mít ve výsledku 8 bytů, k čemuž jsou navržena pouze 4 parkovací stání. To považuje stavební úřad za nedostatečné. Stavební úřad se ztotožnil s výpočtem dle souhrnné technické zprávy, která uváděla 8 parkovacích stání jako potřebných. Stavební úřad uzavřel, že v odpovídající míře nejsou řešeny obecné požadavky na výstavbu dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, není ani zajištěno včasné vybudování jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby dle § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a s odkazem na § 111 odst. 2 stavebního zákona konstatoval, že budoucí užívání stavby bez potřebných parkovacích míst bude mít nepříznivé účinky na lokalitu.

Shrnutí odvolacích námitek

5. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm vyjádřila nesouhlas s tvrzením stavebního úřadu, že stavba neobsahuje nezbytný počet parkovacích stání. Stavební úřad po ní fakticky požadoval, aby byla zřízena parkovací místa i pro části stavby,

kteře nejsou předmětem daného řízení. Tento požadavek podle ní nemá oporu v právních předpisech. Obecné požadavky na stavby vymezující počty parkovacích míst se vždy vztahují k tomu, co je předmětem žádosti stavebníka. U změn dokončených staveb se navíc tyto požadavky uplatní jen za předpokladu, že to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevyklučují. V daném případě proto může být sporné, zda vůbec lze dané požadavky aplikovat. Předmětem řízení byly stavební úpravy podkroví za účelem vzniku mezonetových bytů, a proto je možné požadovat zřízení parkovacích míst jen k nim. Stavební úřad nemůže požadovat zřízení parkovacích stání pro celý dům (namísto zahrady). Takový postup nemá oporu v právu. Stejně tak neobstojí tvrzení stavebního úřadu, že se půdní výstavbou ještě zhorší špatná možnost parkování. Jestliže jsou v půdní vestavbě zřizovány byty, k nimž mají být zřízena parkovací místa, tak těžko může dojít ke zhoršení současného stavu. Prvostupňové rozhodnutí je navíc zmatečné, když na jednu stranu stavební úřad konstatuje nedoložení předepsaných náležitostí (procesní hledisko), na straně druhé uvádí, že podklady byly doloženy, avšak neztotožňuje se s výpočtem parkovacích míst v nich uvedeným (hmotněprávní hledisko). Není tak zřejmé, zda řízení bylo zastaveno pro nedoplnění podkladů, či proto, že záměr nesplňuje požadavky právních předpisů.

Napadené rozhodnutí

6. Shora označeným rozhodnutím ze dne 8. 12. 2022 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil prvostupňové usnesení.
7. Žalovaný v něm konstatoval, že nezjistil v postupu stavebního úřadu ani v napadeném usnesení vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení nebo změnu. Stavební úřad posuzoval žádost v časovém a právním kontextu a jeho rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy v době jeho vydání. Proto žalovaný označil požadavek stavebního úřadu na zajištění parkovacích míst pro celý objekt za legitimní. Konstatování stavebního úřadu o zajištění parkovacích míst na zahradě u předmětné stavby byla podle žalovaného pouze úvaha, jak by bylo možné zajistit chybějící parkovací místa. Prvostupňové rozhodnutí je stručné, avšak srozumitelné. Žalobkyně byla vyzvána k doložení náležitostí pro řádné posouzení její žádosti, doložila ovšem pouze neautorizované dodatky a výkresy. Žalovaný dále podotkl, že stavebník může po dopracování projektové dokumentace opětovně požádat o vydání rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením.

Shrnutí žaloby

8. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 8. 2. 2023 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
9. V jejím úvodu poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě jen zopakoval závěry z prvostupňového řízení. Napadené rozhodnutí však trpí zásadní vadou spočívající v tom, že se nevypořádalo se skutečností, že v daném případě jsou předmětem řízení stavební úpravy podkroví za účelem vzniku dvou nových mezonetových bytových jednotek. Žalobkyně má tudíž za to, že legitimním požadavkem by bylo zřízení parkovacích míst jen ve vztahu ke dvěma nově zřizovaným podkrovním bytům. Žalobkyně tudíž nesouhlasí s požadavkem správních orgánů na zajištění parkovacích míst pro celý objekt. Žalobkyně má za to, že nelze vztahovat požadavky právního předpisu na jiné části stavby, které nejsou předmětem daného řízení. Nesouhlasí tedy s požadavkem, aby byla zřízena

parkovací místa i pro další část stavby.

10. Obecné požadavky na stavby vymezující počty parkovacích míst se vztahují vždy k předmětu žádosti stavebníka. U změn dokončených staveb se navíc tyto požadavky uplatní jen za předpokladu, že to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevyklučují. Podle žalobkyně může být tedy sporné, zda vůbec aplikovat tyto požadavky na předmětnou změnu stavby, ale dokonce i na části stavby, které předmětem řízení nejsou. Žalobkyně svým předloženým projektem dokládala zřízení čtyř parkovacích míst přímo na pozemku u domu s tím, že další čtyři místa bylo podle ní nutno zajistit v docházkové vzdálenosti. Na pozemku u domu není podle žalobkyně možné umístit žádná další parkovací místa.
11. Zahrada u domu ve svahu je nyní dělena opěrnými zídkami a vybudování navrhované parkovací plochy maximálně pro čtyři osobní automobily si proto vyžádá provedení terénních úprav. Další terénní úpravy v zahradě jsou dle žalobkyně vyloučeny vzhledem k okolní zástavbě a výškové členitosti terénu s tím, že v samotném historickém domě nelze uvažovat o zřízení garáže s dvěma vjezdovými vraty, a to z důvodů výškových a dispozičních, a zejména z hlediska ochranné památkové péče historického domu. Požadavek stavebního úřadu na výstavbu nové doplňkové stavby vícepodlažního parkovacího objektu na zahradě domu je dle žalobkyně v rozporu se závazným stanoviskem orgánu státní památkové péče.
12. Žalobkyně dále poukazuje na normu ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací*, která podle ní rozporuje závěr žalovaného ohledně normového potřebného počtu 8 stání pro bytový dům. Tabulka 24 (patrně mínila 34 – *Doporučené základní ukazatele výhledového počtu odstavných a parkovacích stání*, pozn. soudu) platí pro novostavby mimo historická jádra (centra) obcí, tam se užijí pouze přiměřeně. Žalobkyně podotýká, že jde o historický dům, který byl dokončen a dán do užívání v roce 1899 se šesti byty, následně byl modernizován, v domě bylo zřízeno sedm bytů a prodejna, přičemž žádná parkovací místa k domu a bytům nebyla řešena. Uvedené bylo žalobkyní doloženo společně s výpočtem počtu parkovacích míst.
13. Dle žalobkyně není postup stavebního úřadu v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně legitimně očekávala, že stavební úřad bude postupovat stejně jako v případě kompletní rekonstrukce sousední nemovitosti na adrese X, kdy byl poměrně hladce vyčleněn a dán k dispozici prostor pro soukromé parkoviště k této nemovitosti. Nesouhlasí tak se závěrem, který žalovaný víceméně bez dalšího přejímá, tedy, že další 4 parkovací místa na pozemku parc. č. X ve vlastnictví města nejsou možná, že s umístěním nových parkovacích míst na pozemcích města město nesouhlasí a že město nemá vyčleněny plochy pro parkování soukromých subjektů v intravilánu města. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na zásadu rovnosti dle § 7 odst. 1 správního řádu.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný k žalobě uvedl, že součástí projektové dokumentace bylo částečné zajištění parkovacích míst. Část měla být umístěna na pozemku žalobkyně. Část měla být zajištěna smluvně v docházkové vzdálenosti, k čemuž však město X nedalo souhlas. Pro budoucí

užívání dotčeného objektu je potřeba normového počtu parkovacích míst a žalobkyně nedoložila jejich zajištění.

15. Při změně počtu a velikosti bytových jednotek objektu je nutné zajistit takový počet parkovacích míst, aby byly naplněny požadavky současných předpisů pro všechny objekty na řešeném stavebním pozemku, což je stanoveno v § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Dle § 20 odst. 6 vyhlášky lze prokázat splnění požadavků dle odst. 5 i s využitím dalších pozemků. Dle § 26 vyhlášky je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka z § 20 odst. 5 vyhlášky. Žalobkyně o tuto výjimku ovšem nepožádala a není na ní právní nárok. Žalovaný dále upozorňuje, že nevyhovující počet parkovacích stání nelze záměrem ještě zhoršit. Zajištění parkování má být řešeno přednostně na pozemku žadatele nebo smluvně v docházkové vzdálenosti, aby bylo zajištěno splnění požadavku stanoveného zákonem.

Replika žalobkyně

16. Žalobkyně v replice ze dne 10. 5. 2023 zopakovala, že ve věci šlo o památkově chráněnou stavbu s již existujícími šesti bytovými jednotkami, ke kterým historicky nikdy nenáležela žádná parkovací místa. Žalobkyně v tomto řízení dokládala zřízení čtyř parkovacích míst (přičemž by plně postačovala dvě s ohledem na to, že bylo žádáno o výstavbu dvou bytů). Znovu odkázala na závazné stanovisko orgánu státní památkové péče, podle kterého nemá být do zahrady domu zasahováno. A závěrem zopakovala, že předmětem řízení byly stavební úpravy podkroví za účelem vzniku dvou nových bytových jednotek, jejichž realizace neměla být podmiňována zajištěním parkovacích míst pro celý dům.

Posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného.
18. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
19. Jedním z důvodů, pro který je na místě napadené rozhodnutí zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti je nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Pro shrnutí požadavků judikatury na odvolací správní orgán lze odkázat například nad rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní

normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45) [...] Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45)“ (odst. 39–40).

20. Podobně NSS v rozsudku ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29, konstatoval, že „jedním z důvodů, pro který může být rozhodnutí o odvolání považováno za nepřezkoumatelné, je situace, kdy se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71). Úkolem odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení však není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006 – 65, č. 1296/2007 Sb. NSS). Neposkytuje-li však rozhodnutí prvního stupně dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů“ (odst. 11).

21. V nyní posuzované věci jde o právě takovou situaci, kdy žalovaný nedostatečně vypořádal vznesené odvolací námitky.

22. Podstatou sporu mezi žalobkyní a stavebním úřadem byla otázka, kolik parkovacích míst musí žalobkyně zajistit v situaci, kdy žádá o změnu stavby spočívající ve vestavbě dvou (dalších) bytů, nikoli o stavbu celého bytového domu. Stavební úřad měl za to, že žalobkyně musí zajistit parkovací místa odpovídající celkovému počtu bytů v domě, zatímco žalobkyně poukazovala na to, že předmětem její žádosti je vestavba pouze dvou bytů, tudíž v tomto řízení musí zajistit parkovací místa pouze pro tyto dva byty, což učinila.

23. Nesouhlas s názorem stavebního úřadu byl následně podstatou odvolacích námitek žalobkyně, v nichž poukazovala na to, že stavební úřad po ní fakticky požadoval zřízení

parkovacích míst i pro části stavby, které nejsou předmětem její žádosti a tohoto správního řízení, s dodatkem, že takový postup nemá oporu v právních předpisech (viz odst. 5 výše).

24. Napadené rozhodnutí tvoří celkem tři strany, v nichž soud marně pátral po adekvátním vypořádání této zásadní odvolací námitky. Z napadeného rozhodnutí je sice zřejmé, že se žalovaný ztotožnil se závěrem stavebního úřadu co do nutnosti zajistit parkovací místa pro celý objekt, není však zřejmé proč. Nikde v napadeném rozhodnutí není vysvětleno, proč je podle žalovaného klíčová odvolací námitka žalobkyně odkazující na užší předmět žádosti lichá. Žalovaný tento požadavek stavebního úřadu označuje za legitimní, ale opět v tomto ohledu nepředkládá žádnou argumentaci. Jediné, čím tuto legitimitu podpírá, je věta o nutnosti souladu rozhodnutí s právními předpisy v době jeho vydání. Žalobkyně ale v odvolání netvrdila, že by správní orgány snad měly o žádosti rozhodnout dle neúčinných právních předpisů, ale poukazovala na to, že předmětem řízení není celý dům, ale jen dva byty.
25. Navíc žalobkyně v odvolání namítala, že tento postup stavebního úřadu nemá oporu v právních předpisech. Z toho, že žalovaný odvolání zamítl lze dovodit, že žalovaný byl opačného názoru, opět však tento jeho názor není podložen žádnou argumentací, zejména tedy uvedením konkrétních ustanovení příslušných právních předpisů týkajících se požadavků na parkování, z nichž žalovaný vycházel, a jejich výkladem (srov. § 68 odst. 3 správního řádu).
26. Lze dodat, že tyto úvahy nejsou součástí ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aby bylo možné pouze souhlasně odkázat na jeho závěry (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 As 149/2020-29). Stejně tak je třeba připomenout, že nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zhojit vyjádřením k podané žalobě (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, odst. 10). Toliko nad rámec přezkumu je tak možno dodat, že § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., na který žalovaný poprvé upozorňuje právě až ve vyjádření k žalobě, se uplatňuje v souvislosti s vymezováním ploch v územně plánovací dokumentaci, nikoliv při povolování staveb (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2021, č. j. 51 A 51/2020-82, odst. 50).
27. Žalobkyně tak v žalobě oprávněně namítá, že zásadní vadou napadeného rozhodnutí je nevypořádání se se skutečností, že předmětem řízení byly pouze úpravy spočívající ve vzniku dvou nových bytů, a že žalovaný v podstatě jen zopakoval závěry prvostupňového rozhodnutí.
28. Pro úplnost soud podotýká, že žalovaný nereagoval ani na odvolací námitku, že stavební úřad na jedné straně konstatoval nedoložení náležitostí žádosti a řízení zastavil, zároveň ale uváděl hmotněprávní důvody pro nevyhovění žádosti. Stejně tak žalovaný pominul argument žalobkyně uplatněný v odvolání, že těžko může dojít vyhověním žádosti ke zhoršení současného stavu (jak tvrdil stavební úřad), když žalobkyně zajistila parkovací místa pro dva byty, které jsou předmětem žádosti (a nadto ještě pro další dva byty).
29. Soudu v této situaci nepřísluší, aby odvolací, potažmo žalobní námitky vypořádal v první linii sám věcně, neboť jeho úkolem není nahrazovat činnost žalovaného jakožto odvolacího orgánu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, odst. 16, ze dne

24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, odst. 40, či ze dne 12. 2. 2021, č. j. 8 Azs 419/2018-60, odst. 28).

30. Soud tak uzavírá, že žalovaný nedostatečně vypořádal odvolací námitky žalobkyně. Proto zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Za této situace soud neshledal důvod k postupu podle § 78 odst. 3 s. ř. s., tedy ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady se týkají výlučně napadeného rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení a v jeho dalším pokračování je lze také odstranit.
31. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho povinností v dalším řízení bude v první řadě řádně se chopit své role odvolacího orgánu a přezkoumatelně posoudit důvodnost uplatněných námitek žalobkyně, což zahrnuje též uvedení a výklad konkrétních ustanovení relevantních právních předpisů, včetně posouzení relevance žalobkyní zmíněné normy ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací*. Žalovaný zohlední též argumentaci žalobkyně uplatněnou v podané žalobě a replice. Soud také podotýká, že předmětem správního řízení byla změna stavby před jejím dokončením (nikoli tedy zcela svébytná žádost o vydání příslušného povolení ke stavbě dvou bytů), tudíž je na místě zohlednit také obsah příslušného územního rozhodnutí (srov. § 118 odst. 2 stavebního zákona) a stavebního povolení (srov. § 118 odst. 3 stavebního zákona).
32. O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch. Náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci žalobkyně náleží odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení) a za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby a repliky), vše po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z těchto tří úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 900 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 13 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu